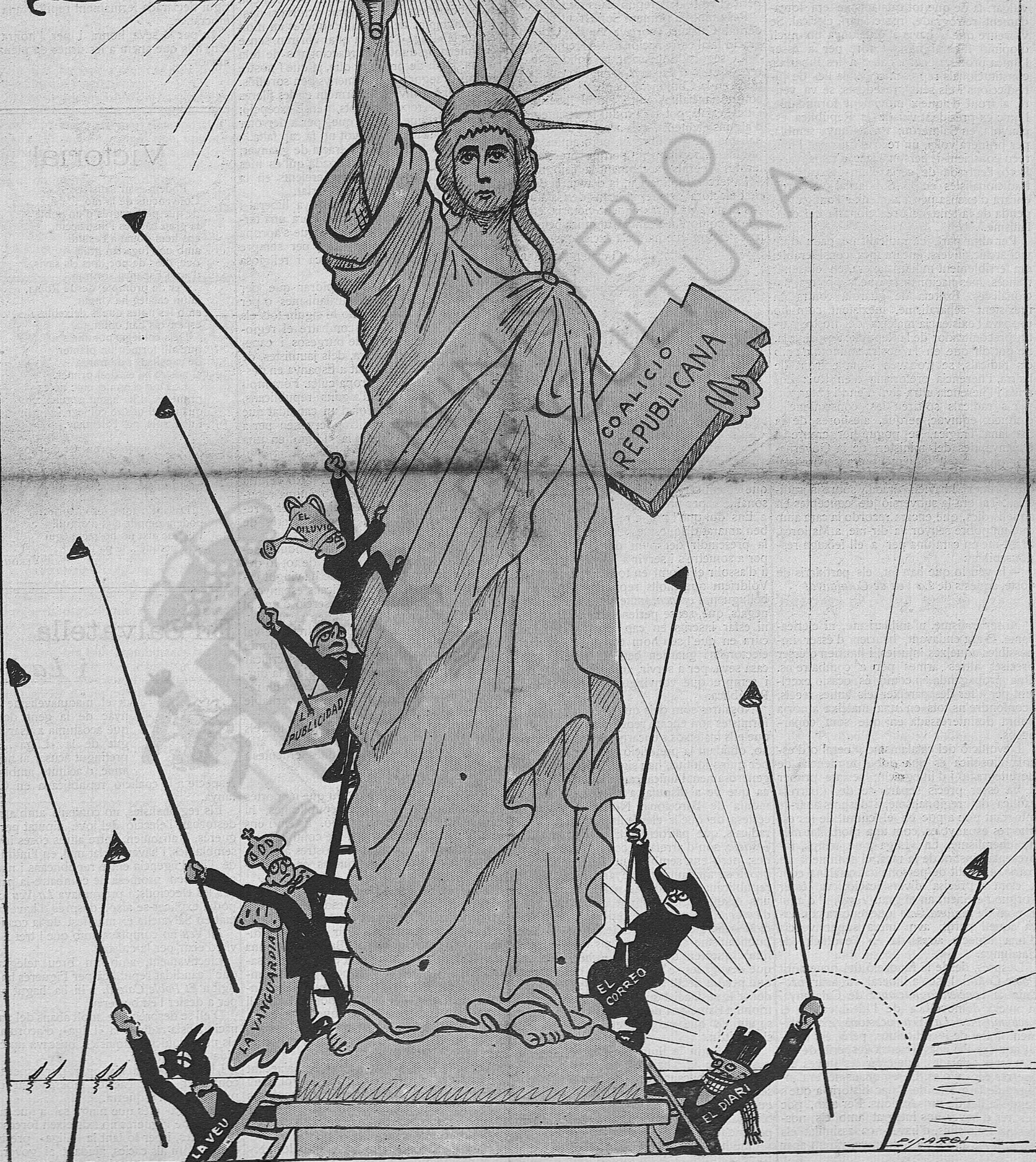

LA CAMPANA DE GRACIA

—Infeliços!... Que no veieu que amb aquesta mena de flames els apaga-llums no hi poden res?

LA SOLIDARITAT ELECTORAL DELS REPUBLICANS DE CATALUNYA

A coalició —deiem— és cosa adjectiva; pertany a l'estratègia, i no a la doctrina. Però avui hem de parlar de les seves transcendències.

Un i altre, els dos partits avui coalicionats, han pogut esgrimir contra l'adversari respectiu un argument doctrinal importantíssim. Per part dels radicals, se pogué culpar de moderantisme als nacionalistes; per part d'aquests, se pogué culpar d'unitarisme arcaic, de patrioteria i de militarisme als radicals.

La Solidaritat, quan va constituir-se, fou el primer cop donat a una opinió espanyola vulgar: la de que tot catalanisme era força-dament retrògrade, reaccionari, clerical. Se va veure que hi havia a Catalunya un nucli d'opinió lliberal bastant fort per a ésser l'única protesta contra l'atac a les llibertats constitucionals representat per la llei de jurisdiccions i els seus precedents; se va veure, al front d'aquell moviment formidable, l'únic ex-president viu de la República espanyola, en Salmerón; i Catalunya semblà, per primera volta, un recó d'Europa, l'únic recó conscient i personalitzat d'Espanya. Però l'entrada de certs elements carlins i tradicionalistes en la Solidaritat va servir encara d'excusa per a alimentar l'antiga llegenda de la tendència reaccionaria del catalanisme.

Per altra part, el radicalisme patia d'un vici arcaic, invers, encara més considerable; era terriblement militarista; era, en el sentit francès, més nacionalista que els nostres nacionalistes. Exercia de guardià contra un inexistent separatisme, inexistent com ho probava l'existència mateixa del nostre partit, preconitzador de la República espanyola. Se pot dir que en la nostra antinomia amb els radicals, se trobaven l'una enfront de l'altra, l'herència pretoriana d'en Ruiz Zorrilla i l'herència ultra-civil d'en Pi i Margall.

Els radicals sofriren les conseqüències d'aquell equívoc, perquè, aleshores de la Setmana Tràgica, se pogué fer creure a Espanya, des del ministeri de la Governació, que aquell moviment era separatista! I la pedra del separatisme caigué sobre'ls qui primer l'havien tirada, sobre'ls radicals... Tal era la subversió de conceptes en aquells dies, que encara recordo la cara amb que un pobre senyor va dir-me, a Mallorca, tirant-me en cara una per a ell feixuga responsabilitat:

—Ja veu lo que han fet, els partidaris de vostè, aquests de *La Veu de Catalunya!*

*

**

Ni separatisme, ni militarisme, ni clericalisme. D'ara endavant, haurien d'ésser impossibles aqueixes injúries, i haurien d'ésser precisades altres armes per a combatre'ns. Una propaganda en comú és ocasió excel·lent per a fer desaparèixer els antics recels, i confondre'ns tots en una mateixa amor a l'obra desinteressada en que som copartípeps.

L'evolució del catalanisme lliberal o d'escola filosòfica és una doble tendència de desintegració i d'integració; perquè primer li va ésser precís separar-se de la barreja caòtica del regionalisme, i després anar-se integrant poc a poc en el cúmul de les esquerres espanyoles, com una modalitat més de lliberalisme. La «Lliga», un temps, representà l'instint de la raça, el sentiment de pàtria, el sentit de personalitat catalana com a clara i precisa diversificació; va ésser l'orgue pertinent an el grau *regió*, i d'aquí el nom de *regionalisme* que encara conserva aquell partit, avui mera supervivència d'una espècie atrassada en l'evolució de Catalunya.

Després, desde la fundació del benemèrit *Poble Català*, l'escola lliberal va anar produint la *conciència nacional* de Catalunya, la noció democràtica de l'ideal català, el *nacionalisme*. *La Veu* ocasionà indirectament la llei de jurisdiccions, però en realitat aqueixa llei anava contra l'esperit de les esquerres catalanes, que eren les noves esquerres espanyoles. El regionalisme era indigne de la glòria de l'atac històric a que's degué la llei de jurisdiccions. Per això, poc després d'haver-nos integrat amb els nostres naturals aliats, d'haver-nos assimilat als republicans antics de Catalunya, vàrem anar

consumant la nostra separació de les dretes catalanes, i convertint-la en enemistat. El bloc solidari se va rompre a causa de lo absurda que era la nostra aliança amb les dretes anti-liberals per a una obra comunal de llibertat. El catalanisme, de cada dia més, era un capítol de lliberalisme, i no un capítol de regressió anti-revolucionaria.

L'entrada del nacionalisme en la Conjunció de socialistes i republicans inicià el nostre tercer moment, el moment de voluntat i acció ciutadanes després dels moments de sentimentalisme i de consciència catalanes.

No actuem contra l'evolució precedent, sinó que la completem. Entrem en una nova Solidaritat d'acció; i així com aleshores de la Solidaritat Catalana en realitat vàrem assimilar a la nostra escola els republicans antics de Catalunya, ara assimilem an el nostre esperit el reste dels republicans de Catalunya.

Resumint: la primera Solidaritat, la Solidaritat Catalana, portava en sí la desintegració fatal entre nacionalistes i regionalistes.

La segona Solidaritat, la Solidaritat dels republicans d'Espanya, o siga la nostra entrada en la Conjunció, depurà i ficsà bé la consubstancialitat entre l'ideal lliberador i l'ideal català; pot-ser produí la desintegració d'alguns elements, més acostats an el regionalisme que a la llibertat; però aqueixes depuracions fortifiquen, perquè precisen els termes i perfils, accentuant la fisiognomia.

La tercera Solidaritat, la d'avui, la Solidaritat electoral dels republicans de Catalunya, ens donarà una transcendent victòria, encara que la comprem a canvi d'algunes ben doloreses encara que naturals excissions.

GABRIEL ALOMAR

La nostra candidatura

O'ns cal dir que és l'única que's presenta. A l'hora que escrivim aqueixes ratlles no sabem encara quins noms la componen; però, per a decidir-nos a defensar-la, aquest detall és, per a nosaltres, el de menys importància. És l'ideal republicà lo que volem servir fervorosament i no a personalitats, per prestigioses que siguin.

Ens dol que'l poble republicà no estigui ben amatat d'aquest esperit de sacrifici, que fa prescindir del punt de vista particular per a sometre's i servir a l'interès general, a fi d'assolir el triomf en tota mena de lluites. Voldríem que molts republicans dels que's belluguen, i *opinen*, imitessin als humils abnegats, que, sense pertènixer a cap casino ni estar inscrits en cap cèns, posen forsa cura en que'l seu nom consti en les llistes electorals i guarden ben cuidat el fusell a casa seva, per a servir, amb una o altra cosa i sempre que convingui, la causa de la República.

Nosaltres som dels que creuen que'ls reformistes són encara republicans, i voldríem que ells mateixos s'encarreguessin de probar-ho, oblidant la preterició de que, no sabem per quins motius, han sigut objecte, i votant generosament l'única candidatura esquerrana que ve a disputar a les dretes la hegemonia de Barcelona. Nosaltres tenim la certesa de que'ls elements socialistes i els radicals, que patrocinen la candidatura *Pro Justícia*, són d'arrelades conviccions avançades; però ens sembla que farien obra més profitosa ajudant a guanyar la candidatura republicana, que no pas perdent inútilment uns quants mils vots per a una candidatura d'*ensomni* i esmersant estèrilment unes precioses energies. Nosaltres tenim fe en el republicanisme sà i probat dels vells federals, que's queixen de la *poca democràcia* amb que'vegades se fan les coses; però creiem que per un detall accidental no's deu abandonar lo substancial que és, en el cas d'avui, el triomf a Barcelona de les idees republicanes, siguin els que vulguin els noms que les simbolitzin.

Quan vegin la llum aquestes ratlles, suposem que ja s'haurà proclamat la candidatura republicana. Ens doldria que hi possessin al damunt una *etiqueta*; però encara que la porti, nosaltres la considerarem republicana a seques, i com a tal la fem ja nostra per endavant.

Que ho fassi així tot-hom, recordant que

l'interès de la causa republicana està molt per damunt de la vanitat dels uns, de la gelosia dels altres i de les misèries de tots.

IEPH DE JESPU

A l'arma, ciutadans!...

ER arma, nosaltres, entenem el vot, i això volem dir i no altra cosa.

Estem a punt d'entrar en batalla, i és, aquesta hora, hora de coratge.

L'opinió republicana ha de manifestar-se, aqueix cop, clarament i esplendorosament. No obtindríem pas una gran victòria si nostre contingent de vots no superés en molt als de la «Lliga», amb la qual votaran, sense cap mena de dubte, els reaccionaris de tota mena. Hem de procurar que, ja que'l nostre triomf és segur, sigui al menys ben sorollós.

Per això convé que formem en les files de l'exèrcit republicà, tots, sense excepció; fins aquells que pensin que, per a derrotar als regionalistes, el seu vot no fa cap falta.

Meditem tots que no's tracta de guanyar; es tracta de saber d'una vegada qui és més poderós, a Barcelona, si els creients en la reacció o els amants de la llibertat.

Damunt nostra ciutat, l'Espanya lliberal i democràtica, hi té fets els ulls. Fóra una terrible vergonya si en la votació que s'apropa no deixéssim ben evidenciat per sempre que, aquí, l'hipocresia patriòtica i religiosa està a nostres plantes.

Per això és molt de deplorar que per qüestions de forma, per puritanismes o per una malentesa dignitat, no hi siguin tots els veritables republicans a combatre el regionalisme, aqueix partit de burgesos i capellans ex-aliat d'en Maura, dels jaumistes, de tots aquells que han posat a Espanya en desprestigi als ulls de l'Europa culta. Fóra molt sensible que'ls vots d'alguns republicans, gastats inútilment a favor d'un candidat que no perteneix a la coalició, servissen per a convertir la derrota de la «Lliga» en una derrota honrosa.

Els vots dels dissidents són vots que resulten donats a l'enemic. Per això caldria que enfront de l'adversari cap ànima republicana fos tocada de mesquinesa per a recordar altra cosa que'l suprem interès de l'ideal.

Ni els agravis soferts, ni la conducta seguida per uns capitosts, ni res de tot lo deplorablement pertorbador que ha vingut esquarterant els partits republicans espanyols, és prou per a justificar la deserció d'un sol soldat de fila quan l'ideal està en perill.

Per la República creiem nosaltres que val la pena de que'ls republicans se perdonin els uns als altres. Fer altrament és sacrificar la dignitat de l'idea, supeditant-la a la dignitat personal, i això no deixa d'ésser un reprovable egoisme, encara que de veritable dignitat se tracti.

Ha arribat una hora que cal juntar tots els esforços, sinó volem que s'enfonsi tot allò que hem bastit a copia de lluites cruentes i incruentes.

Es l'hora dels heroïsmes.

Si no hi hagués altre motiu que'ns portés a l'acoblament de forces republicanes, hi hauria l'instint de conservació. Estem i ens sentim amenaçats de mort. De continuar ballant sols, sense anusar les nostres accions, sinó fos avui seria demà que'ns engrillonarien.

Som rèprobs; ja ho sabem; i contra nosaltres pot esmersar-se tot, desde les manilles de la policia al torniquet del botxí.

La «Lliga» comença a tenir por. La candidatura que ha forjat per Barcelona és una candidatura escollida per a ésser duta al sacrifici. La «Lliga» avorreix per a anar al combat, a la capital, als prohoms que menys interès té en que triomfin. Els bons, als que li plau que s'enduguin l'acta i que li mereixen més confiança per a actuar en el Congrés, els ha posat pels districtes forans, allí on té més probabilitats d'èxit.

Per fi, la «Lliga» va a la lluita aixecant molt enlaire la paraula Catalunya. Vol que'l patriota que hi hà en cada un de nosaltres ofegui al republicà. No té present que és per Catalunya que'ns rebel·lem contra'l domini regionalista.

Catalunya, contemporitzant amb les ver-

gonyes i tiranies dels reaccionaris, posada a l'ombra de les sotanes, dominada per l'egoisme burgès, entregada a les ambicions regionalistes i repartida en feu entre'ls amics d'en Cambó i Prat de la Riba, fóra una trista marastra per als millors de llurs fills.

Per Catalunya, doncs, i per la República alhora, s'imposa l'anorreament dels traïdors, d'aquells que pacten amb Madrid quan a Madrid concedeixen mercès i quartos, de aquells que excomuniquen i intimen amb l'excomunicat si hi hà un negoci entre mig, d'aquells que's declaren indiferents a la forma de govern, i engalanen els balcons, i aplaudeixen al rei amb un entusiasme inequívoc.

A votar tothom!

A votar tothom!

Que d'una vegada, la nostra Catalunya, sigui declarada fermament republicana i democràtica.

Es per la seva honra i per l'honra dels seus fills que anem a les urnes en plena germanor.

X. X.

Victoria!

Podem estar satisfets!

Convençuts de la raó de que pel progrés d'un poble la gran base és l'instrucció, ens hem donat a l'estudi amb una fuga tan gran que, dins de poc, tots els savis, d'aquí Espanya sortiran.

Per de prompte, desde Roma, ja un catàleg ha vingut amb les notes que'ls deixebles espanyols han obtingut.

Dels col·legis pontificis que allí formen un planter de capellans i de frares, el nostre ha estat el primer.

En Dret canònic, cinc notes primeres hi ha hagut enguany: quatre pel nostre col·legi i una, sols, per l'alemany.

Si això no fos prou per dar-nos idea del que valem, vinga un concurs de *toreros* i els primers també serem.

Davant d'aquestes victòries, podem omplir-nos d'orgull! I el que així no ho reconegui serà perquè... té pa l'ull.

VERDUM

En Salvatella

i La Veu

AMB el maquiavelisme maniac de la gent de bé, que acostuma a usar l'orgue de la «Lliga», s'ha pretingut acusar al nostre amic d'actituds ambigües respecte a la coalició republicana en Catalunya.

Els regionalistes, no contents amb anar a destorbar l'elecció del jove diputat per Figueres, li atribuïen, entre altres coses inversemblables, l'haver parlat mal, en l'intimitat, de l'intel·ligència entre republicans i nacionalistes, fent promesa de combatre-la passades les eleccions, i preguntava *La Veu* com podia explicar-se això, després d'haver firmat en Salvatella el manifest de la coalició.

La Veu no comptava amb que'l tret li havia d'eixir per la culata.

Efectivament, amb un breu telegrama que'l candidat republicà per Figueres ha dirigit a *El Poble Català*, n'hi ha hagut prou per a desfer l'embusteria.

D'ell se desprèn que, molt abans del pacte nacionalista radical, la «Lliga», d'acord amb els monàrquics caciquistes, buscava un candidat per Figueres.

I la «Lliga» feia això per pur esperit de contrariar arreu l'acció lliberalitzant dels prohoms de l'esquerra.

La «Lliga» més que ningú sabia que en el districte de Figueres no existeixen forces regionalistes, i per lo tant la «Lliga» prestava el seu nom als cacics, ajudant al govern i

als ambiciosos de tota mena, per pura hostilitat als republicans.

Aquesta no és pas una conducta pura, ni menys enlairada, de la qual se'n pugui vanter el diari del carrer d'Escudellers.

Tot lo més resulta una torpesa, que ha fet que'ls que romanien frets enfront la coalició republicana, veient el procedir dels aliats amb tots els reaccionaris, s'hagin emprès amb més ardor la defensa d'aquella.

Els bons empordanesos de Figueres comparteixen, doncs, l'opinió d'en Salvatella, que és la dels veritables demòcrates catalans, creient que és precis combatre com als principals enemics, els qui han volgut aprofitar-se del nostre amor a Catalunya per a augmentar la seva força i anul·lar el republicanisme.

Per fortuna, totes aqueixes manyes dels homes de la «Lliga» no evitaran pas el triomf sorollós del nostre amic, qui, sense oblidar mai els seus deures de nacionalista català, està disposat a oferir la seva col·laboració a tots els republicans.

Tal és lo que en Salvatella ha dit llealment en el seu telegrama, que és ben bé lo que deuen dir tots els que avui s'han posat d'una vegada enfront d'aqueixos que, volent monopolitzar el patriotisme català, ajuden a la reacció i totes les arimanyes inquisitorials que'ns deshonren davant d'Europa.

El talent i patriotisme d'en Salvatella, de la mateixa manera que ha sabut desfer la calúnnia, sabrà lluitar en el Parlament per la prosperitat de la nostra terra lliberalitzada.

Felicitem-nos-en tots.

Quaresmal

Amb molt de seny ha vingut col·locat el Carnaval immediatament abans de la Quaresma. Aquest ordre dels dos períodes en el calendari, els afavoreix alhora a tots dos.

El Carnaval seria trist i pesat si vingués, per exemple, després de la Quaresma. La beatitud de la Setmana Santa i les privacions menjívoles dels quaranta llargs dies serien una grossa dificultat per aquest bullir de sangs que's produeix durant la temporada carnavalesca. Els dejunis, les penitències i els sermons de les Set paraules treurien agilitat a les cames dels sarauistes i no'ls permetrien fruir les delícies de les nits passades en l'alegre companyia de les incògnites mascaretes. D'altra part, la Quaresma seria martiritzadora i insofrible si no estés precedida per un període de disbauxes, de cansament, de trasbals i de pecat.

Tal com ara estan combinades les coses, el Carnaval resulta més engrescat i la Quaresma resulta més austera. La carn disfruta millor en les diades carnavalesques, i l'esperit se purifica còmodament en els jorns quaresmals. Sabent que la Quaresma vindrà amatenta, els mortals poden expansionar-se amb més llibertat en honor del gloriós Carnestoltes. Quan el dimecres de cendra ve a recordar-los que són pols i que pols esdevindràn, se troben més ben disposats per a comprendre el pavorós sentit d'aquestes paraules i per a obrir la seva ànima a l'oreig suau de la pietat cristiana. No hi ha ningú més ben preparat per a capir l'enganyadora buidor de les coses d'aquest món, que'l qui ha anat a tots els balls de la temporada de Carnaval.

«Si vols descansar, cansa't», diu un profund adagi popular. Amb la mateixa raó pot dir-se: «Si vols fer penitència, peca». Per això el poble, amb el seu instint superior, peca copiosament per Carnaval, a fi de poder fer la deguda penitència per Quaresma. Sense'ls balls de màscares no hi hauria després aquest penediment, aquest aire de contrició, aquest recollit silenci, aquesta blana quietut, que són l'encís de la Quaresma i li donen tot el seu atractiu poderós.

Aquí a Barcelona, posem per cas, la gatzara de l'«Espanyol», de la «Bohemia Modernista», de «Novetats» i de les mil i una societats polítiques i recreatives serveix de pròleg i preparació als exercicis piadosos dels temples i a les imponents solemnitats religioses de Betlem, el Pi, Santa Agna, Santa Maria del Mar, etc. Ve tant bé el dejuni quan s'està tip de carn de pecat i de carn de restaurant nocturn! Es tant aconsolador anar a visitar

Un deixeble aprofitat

---Des d'ara vui fer com Mossèn Pollastre; amb això, prepara't' noia; pulvis eris et pulvis reverteris.

els monuments, quan un hom se sent torturat pel record de pecaminoses aventures! Es tant dolç anar a collir farigoles un dia embaumat i serè de primavera, quan encara es tenen els pulmons amarats de l'atmosfera bruta i polsosa de les sales de ball!

Oh Carnaval! Oh Quaresma! Aneu inseparablement units. Esteu fets l'un per l'altre. El Carnaval al davant i la Quaresma al darrera, formen la més savia i prudent combinació que pugui imaginar-se. I sou, així, tot un símbol. L'ànima dels pobles catòlics està formada per dugues iguals meitats: l'una és el Carnaval pagà i l'altra la Quaresma santa.

FULMEN

els nostres sentiments i rebel·lies; un poeta va caure de l'altar amb sòcol empolsat de fellonies.

El mal, l'ahir, lo negre vol surar com en resurrecció de fantasies; anem la tomba xorca a trepitjar, closos els punys, cantadors d'ironies.

Avinença és sinònim de victòria; Catalunya serà la gran germana, obrint camí, donant una lliçó, si tenim una mica de memòria, un xiquet de vergonya ciutadana i una mesura rasa de braó.

J. COSTA POMÉS

Los 48 motivos que tiene el hombre para no casarse... con la Lliga Regionalista

- 1 Perque la «Lliga» no ha estimat mai al Poble ni al poble.
- 2 Perque a *La Veu*, orgue de la «Lliga», hi estan suscrits tots els capellans de fóra.
- 3 Perque'ls lligaires tenen el cau a la plaça de la Cucurulla, i això sol ja fa clerical.
- 4 Perque l'Abadal i l'Albó porten escarpularis.
- 5 Perque han pactat amb els carlins set-centes vegades.
- 6 Perque troben que en Ferrer va estar ben fusellat.
- 7 Perque en Carner, l'injuriador de l'Alomar, és soci de la «Lliga».
- 8 Perque prefereixo el revolucionarisme
- 9 Perque'ls prohoms regionalistes són tots reaccionaris.
- 10 Perque en Cambó continúa donant la mà an en Maura.
- 11 Perque, si bé és veritat que en Pich bateja criatures, els taverners lligaires bategen el vi.
- 12 Perque s'estimen més un duro que Catalunya i que la Llibertat.
- 13 Perque són més catòlics que cristians.
- 14 Perque'm critiquen que ara pacti amb el lerrouxisme i ells hi han pactat abans en la galdosa qüestió de les aigües.
- 15 Perque *El Diluvio* va a favor d'ells.
- 16 Perque tracta de xusma als obrers protestataris.
- 17 Perque en el dijous sant se disfrecen amb berret de copa i van a seguir monuments.
- 18 Perque no diuen mai lo que senten.
- 19 Perque practiquen un nepotisme escandalós.
- 20 Perque creuen més amb el rector que amb el mestre.
- 21 Perque són els autors de les Normes ortogràfiques.
- 22 Perque van aplaudir la repressió del 900.
- 23 Perque'ls agrada veure l'ou com balla.
- 24 Perque són més ambiciosos de poder que d'avenc.
- 25 Perque aplaudeixen amb més gust *Los intereses creados* que *Mestre Olaguer*.
- 26 Perque en Xenius, que té talent, malgastà el temps en imperialismes.

PRO REPÚBLICA

I

Ens hem jogat el temps i l'hem perdut; uns quants anys infeconds s'han esvaït; uns suspensius tras nostre han paregut; d'entre ells un reny sarcàstic n'ha sorgit.

Els plors de la República han ferit el cor de tot patriota convençut; ara romp el somris més exquisit i els ulls molls llampurnegen gratitud.

Fem les darreres paus; no vingui un dia, pels fills llegitiims de l'autonomia, l'estalvi del saludo ara reprès.

A la picota els vils, no fraticides; la pau, la llibertat, el pa i les vides són promences a l'ideal ofès.

II

L'insult al poeta excels va despertar

- 27 Perque en les vagues obreres van sempre a favor de l'amo.
- 28 Perque als regidors lligaires els agrada fer el Carnestoltes.
- 29 Pel gust de restar un número als comptes d'en Pol.
- 30 Perque, si guanyaven avui, demà en Cambó fóra ministre.
- 31 Perque ja ho tenen coll avall i m'agradarà que ho vomitin.
- 32 Perque, savi per savi, val més en Valenti i Camp que en Ferrer Vidal.
- 33 Perque pensen més en apujar els lloguers que en abaixar el pa.
- 34 Perque'm fa rabia aqueix fatuu de marqués de Camps.
- 35 Perque no fos cas que sortís pel meu vot.
- 36 Perque la consciència m'ho dicta.
- 37 Perque'm penso fer obra patriòtica i lliberal.
- 38 Perque'ls regidors de la «Lliga» van a les processons.
- 39 Perque estic segur de que Jesús, posat a triar entre ells i els altres, també s'apropiaria als altres.
- 40 Perque tot el catalanisme el tenen en la llengua i no en els fets.
- 41 Perque deixen morir el teatre de la nostra terra.
- 42 Perque no llegeixen llibres catalans i compren setmanalment el *Nuevo Mundo*.
- 43 Perque's burlen del flamenquisme i van als toros.
- 44 Perque'ls seus diputats, aquí, diuen una cosa, i a Madrid una altra.
- 45 Perque, en materia social, tan enemics són de l'evolució com de la revolució.
- 46 Perque no volen tractes amb els que tenen menys de tres pessetes.
- 47 Perque tenen un criteri molt mesquí en totes les coses.
- 48 I vaja, ... perque no'm dona la gana.

ESQUERRÀ

ELS MENDICANTS

Amb la vergonya a l'esquena i un plat de llauna a la mà, van trucant, de porta en porta, els polítics mendicants.

Periodistes sense plaça ni ganes de treballar; nobles sense patrimoni i amb més deutes que palaus. Advocats sense clientela, metges que'ls falten malalts, hereus d'alguns personatges amb ganes de figurar sense tenir altres mèrits que ésser fills dels seus papàs.

Eminències de boquilla, xerraires espavilats, universitaris tontos, professionals del fracàs...

Tota la llarga corrúa dels impossibilitats d'obtenir en lluita noble un acta de diputat, governs civils, ministeris i altres recons oficials van resseguint, perfidiosos, allargant, per tot, el plat.

Els són conseqüents patriotes, conservadors, lliberals... lo que sigui el que'ls hi faci la gracia de caritat.

I, com avui són monàrquics fins a la punta del nas, si arribava el moro Muça algun dia a governar, serien moro-mucistes dels més purs i més lleals.

Són la trepa, la gardunya, són els indocumentats... Són els que conceix el poble per fills del encasillat.

VERDUM

SONATA XXI

U! Graciesa Déu que ja s'han acabat les festes—diem-ne festes—de Carnestoltes.

Jo no sé quin gust hi troben. Vestir-se de llustrina, suar sota una careta i

acostar-se al primer que passa, dient: «Que no'm concixes?»

Animal!... Si sup' quinaK no s'espera el

Me direu que són balls de disfrees. Jo us diré: «Ni balls de disfrees tampoc».

Si no hi hà gent fan una tristor que mata; si hi hà molta gent no són balls que són empentes. Després la brometa dels paperets, que se't fiquen pel clatell i et fan pecigolles, donant-te molta frisança, tres vegades mes grossa que la produïda pels cabells que s'escapen al barber quan te'ls talla.

—Doncs... —dieu.

—Ja! Doncs, mireu: tinc notat que tothom hi và amb la propia, i, naturalment, portant-li ell, se queda amb ella. Qui es vulgui divertir que's compri un mico.

Ai! Lletges com un mico, rebutj d'aquelles cases, famolenques com a llops i assedegades com el Sahara, són les senyores que hi van soles.

Es molt divertit un ball, i, si l'ha organitzat en Polo, encara més.

Aquest any he anat a un, i us ho repetixo, és molt divertit un ball.

Un bestia va tirar-me una serpentina sense desfer, que'm feu un bony d'allò més gros; semblava que fos de fusta, aquella eina voladora.

Pobre Carnestoltes! Se va acabar a cops d'estaca. Aquells peixeters de la sardina, aquelles senyores vestides de senyor, aquells combregars i enterros, tot allò tan culte, tan típic, tan tradicional, fou atacat per la xusma incivil, que surt el dimarts al vespre a caçar disfrees, com si fossin llops o cinglans.

El bravo Bravo Portillo, al davant dels seus matalassers, va acabar a garrotades la cacera i la comedia.

També he vist les cucurulles; aquella que va amb el dit senyalant un plat de cendra, ha de tenir molta voluntat, molta força i més paciència. Després n'hi havia un altra, amb un esquelet de noi petit dintre una safata, que talment semblava un pollastre escurat.

En canvi, el de la dalla, se veu que era un bromista. Cada vegada que passava per davant d'algunes noies boniques, les amenaçava amb ella.

Però, per bromistes, uns poca-vergonyes que tiraven paperets a les cucurulles.

Feien una fila, totes tocades de puntets i d'estrelletes grogues, vermelles i verdes.

Un vailet, que se'ls mirava, digué:

—Miral, mira, van d'astroleg.

Heu llegit, quin xivarri ha mogut la vella Anglaterra, perque en Villa ha fet fusellar a mister Benton?

Que per poca cosa se queixen! Els gringos que porta sobre la consciencia, i la noble Espanya calla. I és que nosaltres sabem fer-nos càrrec de les coses i diem: «Qui no vulgui pols que no vagi a l'era».

Que tenien d'anar a fer-hi an aquelles terres on hi hà homes que mosseguen?

No s'haguessin mogut d'aquí, que estem al rovell de l'ou, en el país més fèrtil i ric de la creació, ben governats, amb rei jove. Que més volfen?...

Com els de Cuenca. No heu vist els de Cuenca?

Ara volen un carril.

No'ls hi volen donar i fan el rebec, igual que una criatura.

—Vui un carril!

—Volem un carril!

—De llauna?

—No, d'Utiel.

—Doncs no, no més tenim diners, i aquests són per comprar-lo per Valencia que és més gran.

—Ja'n té un.

—Prou! He dit que no!—fa el govern.

Aleshores Cuenca s'estira a terra; no vol menjar: no vol treballar; no vol llegir; no creu; tira coces, i crida més fort que mai, plorant com una Magdalena:

—Vui un carril!... Vui el meu carril!...

Ja veurem com se'n sortiran d'això, aquells senyors de Madrid. Si els paisans d'en Murius se conformessin amb promeses i bones intencions, tot s'arreglaria; però no, toçuts com aragonesos, diu que volen el carril.

I els adversaris de Valencia, també armen bronca. Aquests, no perque vulguin res, sinó perque no volen pagar els arbitris de l'Ajuntament.

Sembla que s'ho han pres amb rabia.

De moment han fet una gran manifestació; després han volcat carros i tramvies; han trencat els fanals; s'han barallat amb la policia; han fugit dels civils i han degollat una vaca.

El comerç diu que ho mira amb simpatia,

les dones de sa casa també, perque van contra un tribut inaguantable.

Sabeu què penso? Que Valencia té molta enveja a Barcelona.

Què té que veure, dius?

Mira, que aquí, a Barcelona, tenim setmana tràgica, i allà no.

No rigueu, no rigueu, ximplets. Aquí també tothom ho trobava bé, el primer dia; després va venir el serrar de dents.....

Mira, llegeix, ja volien entrar a Sant Martí. Ja'ns ho esplicaràn. Bebem-hil!...

MORITZ LIV

Els catorze

QUESTS catorze de que ara anem a parlar no són pas aquells famosos catorze joves monàrquics que formaren una junta a Barcelona. Avui ens volem referir als

catorze diputats regionalistes que, segons en *Pol de La Veu*, sortiran en les vinentes eleccions.

Es sabut que en *Pol* és el gran matemàtic electoral de la Lliga. Abans de les votacions, durant les votacions i després de les votacions, ell fa càlculs, barreja xifres, suma, resta, multiplica i divideix, arribant sempre a la feliç conclusió de que'ls seus guanyen.

En el present període electoral, en *Pol*, encara no ha començat a fer càlculs sobre el nombre de vots, però ha comptat ja'l nombre de candidats regionalistes que obtindran l'acta. I són catorze, senyors; això pel cap més baix. En *Pol* no estranyaria gens que fossin molts més. Com que en les Corts anteriors, els estadants d'aquella casa de la plaça de la Cucurulla tenien 7 diputats, els comptes d'en *Pol* dupliquen aquesta xifra.

Emperò, ¿pot un hom fiar-se gaire dels coneixements matemàtics del secretari de la Lliga? Nosaltres no'ns en fiem massa. Ens sembla que en això de fer calendaris electorals, el comte de Romanones hi entén més que en *Pol*. I el comte, en aquella anticipació dels resultats dels escrutinis que publicà en el *Diario Universal*, adjudicà, de primer 10 diputats a la Lliga, i al saber que s'havia pactat a Catalunya la coalició republicana, va rebaixar la xifra a 7 diputats, o siga els mateixos que en les passades Corts.

Ja veurem, doncs, d'on sortiran els catorze de la Lliga. Com que en sortiran molts menys, ¿com s'ho arreglarà en *Pol* per a demostrar que no s'ha equivocat? Es molt possible que digui: «Si, senyors; n'hem tret catorze, perque en Cambó sol val per sis».

DIVAGANT

O hi hà que parlar de política fins passades les eleccions.

Per lo demés, pel món, no ocorreix cap cosa nova, si s'exceptua l'assassinat del súbdit britànic Mr. Benton. Si se n'ha trinçat, a Mèxic, de carn humana; però, nois, en quant se toca la carn d'anglès, tremolen les esferes.

Fins a la poderosa nació dels yankees se pensa en demanar responsabilitats per la seva conducta vers els mexicans.

Anglaterra desitja que, ja que no's pot tornar la vida al seu súbdit, al menys se li dongui una satisfacció.

Els mexicans, per això, fan l'orni; que és com fer pam i pipa a les poderoses nacions que parlen com els ànecs. Estàn tan segurs dins la seva terra; tan convençuts de que'l que s'hi fiqui rebrà; que no és probable deixin de matar a qui millor els plagui.

L'únic que poden fer és apretar la mà contra'ls espanyols, per a no tenir tants amoïnós.

Mes allí, previsorament, ja hi hem portat el «Carlos V». També estem fonsa avesats a perdre súbdits i no'ns ve d'un.

Si nosaltres els derrotxem a l'Àfrica, no hi hà perque exigir que'ls altres els estalviïn.

Després publicarem unes estadístiques no del tot sinceres, i en quedarem molt per sota de les que acaba de publicar el govern de Serbia.

Mireu: contra'ls turcs, va perdre cinc mil morts i 18.000 ferits; contra'ls búlgars, vuit mil dels primers i 30.000 dels segons; afegim-hi ara 4.300 morts pel còlera, en les dues campanyes, i trobarem aqueix consolador resultat: 17.300 morts i 48.000 ferits, dels quals deuen haver-ne restat inútils una gran part.

Vaja, tot això, no us fa trobar molt pueril l'enuig de la vella Anglaterra per la perduda d'un Benton?

I als espanyols no'ns aconsola una mica trobar una nació que fa anar la carn a més poc preu que la fem anar a casa nostra?

Si els serbis tinguessin germans a Mèxic, que no n'hi deuen tenir gaires, encara s'ho pendrien amb més resignació.

Ni al «Carlos V» hi haurien fet anar, i, de fer-li anar, probablement s'haurien preocupat de que tingués les calderes bones.

Jo obtaria per a enviar-hi capellans, a Mèxic. Capellans que hi portessin l'extremunció, que és l'únic eficax que hi poden portar en benefici dels espanyols atropellats.

Si poguessim diu allà tots els que tenim per la península, encara hi sortiríem guanyant.

En fi, ja veurem aquest Mr. Benton a quant se cotitza. Si és a pès d'or, el negoci d'exportació d'anglesos serà un bon negoci. Nacionalitzant a Anglaterra als nostres emigrants, Espanya es faria riquíssima.

Pot-ser així trobaríem la salvació nacional molt més fàcilment que amb el reformisme.

Tot serà qüestió d'esperar una setmana.

Això i el motí de Cuenca ens té profundament pensatius.

CALIXTO

EL rebombori promogut pel testament del cèlebre cardenal Rampolla, se'n podria fer una pel·lícula de largo metraje, titulada *El testamento robado*.

Un dels episodis més emocionants seria, segurament, el que tingué lloc durant els inventaris practicats en el palau del difunt cardenal, entre'ls seus antics criats i una germana de l'interfecte, acusant-se mutuament de lladres i sostenint una batuca tan violenta que, si no'ls arriben a contenir, es tiren els Sant-Cristes pel cap.

«Diner!... Diner!...», repetia entretant una veu sortida de l'interior de les caixes que foren propietat de l'opulent cardenal.

Es veu que aquest Rampolla també va ben perdre'l temps.

No hi hauria tan bullit si l'home, an els seus hereus, els deixés, com sembla lògic, no més medalles i creus.

A Madrid, va desencadenar-se, dies enrera, un huragà que va fer una pila de desgracies.

Els arbres arrencats, pals i cables del tramvia per terra i vidres fets a miques, s'hi comptaren en gran nombre.

Malgrat el fort temporal, el ministeri Dato no va sofrir cap desperfecte.

I es comprèn: ja és sapigut de molts anys que'ls temporals no fan mai cap obra bona.

Els veïns de Vallcarca's queixaren de que estigués tancada l'escola nacional de nois, d'aquella barriada, degut a l'estat ruïnós de l'edifici.

Què volien, doncs, els veïns de Vallcarca?... Que l'escola s'ensorrís havent-hi els nois a dintre?

Ara, si el seu propòsit és que's porti l'escola a un edifici nou i sòlid, arribin-se a veure el de forma circular que's construeix prop del Convent dels goços, i consolidin-se de ses penes.

Quan en un país hi hà escoles ruïnoses, caient a troços, res tan confortant com veure aixecar Places de Toros.

L'ofici de captar misses i herencies, tingut fins avui com el més productiu i menys propens a lock-outs, boycotts i altres ets i uts de moda, comença a sentir els efectes de la competencia i a sofrir els perjudicis d'alguns esquirols que, sense pertèixer a la societat, fan el tarugo de la religió a la gent caritativa.

"LOS DRAMAS DEL ADULTERIO"

En Dato:--¿Me quieres tanto como a él?
 En Cierva:--Mucho más, pues soy tu esclava!
 En Maura:--Ingrata! Pérfida! Infiel!...
 Y decía que me amaba!

BIPAROT

Un d'aquests vius, qualificat d'*amarillo* pels ortodoxes, va ensumant les cases que hi sent farum de sagristia i ofereix obres piadoses qual producte diu que's destina al mausoleu del difunt bisbe Laguarda.

I és veritat que *la guarda*, la llimosna, aquest aucell; mes no la guarda pel bisbe que se la guarda per ell.

Argelaguer, 12 de janer.

El nostre cap negre es una musica.

La musica alegre i diverteix. Per això, nosaltres, tots, estem orgullosos d'aquest faldilletes. Sí, senyors, sí; faldilletes.

Sobra que la seva... majordona li digui lo que té de fer, per pujar-hi de peus tot seguit.

—Renyeix amb fulano—i ¡pam!, el fulano és un mal amic.

—Excomunica a X—i amb un dos per tres, l'interessat té l'excomunió agafada a la... cua.

Mentres tothom es prodig, mentres hi ha qui li dona misses, mentres li allarguen les mans, en una paraula: mentres hi ha llana, aleluia!, tothom és hereu del cel; però, quan les estidores han fet part de la seva obligació, desgraciats!, tots a l'infern, tots dimonis, tots condemnats!

Té sort que deu predicar lo que no creu, perquè, del contrari, seria molt més infeliç de lo que'l creiem.

Torroella de Montgri, 13 de janer.

Els dos galls carlo i conservador del Consistori s'han començat a picar les crestes, però tan fort que han fet aixecar una polsaguera, en tota la vila, que espereu. I tot això, pel carro de la presidència, o la presidència del carro.

Mireu que n'és de fi, el *Confitero*. Per alguna cosa's feu reelegir. Es coneix que li agrada aguantar les regnes. Aquest fóra bon tartaner. Igual que l'altre, també es feu reelegir perquè patia per a ésser batlle; encara que siga un municipi carregat de deutes..., se'n poden fer molts més.

Ai, pobre Simó!, si no llaures dret, tots els missaires l'excomunicaran!

Banyoles, 12 de febrer.

Aquest any el Carnestoltes es presenta més animat. Ho demostra la festa que acaba de celebrar la gent de bé banyolenc, amb el debut del batalló infantil, esquitit i ridícol, moral i materialment parlant.

Pobres criatures, si no fessin Carnestoltes, farien llàstima!

I els ministres de Déu reventant d'alegría!
I el poble, ignorant, badant sempre!

Llinàs, 14 de febrer.

Per persones ben enterades, s'ha comprovat que'l motiu principal d'haver-se tirat sens fre a la lluita, el *merlot* negre del barri de Collsabadell, d'aquest terme, en les passades eleccions, fou per veure si lograva fer destituir a l'actual secretari de l'ajuntament, que fa més de dotze anys desempeña el càrrec amb satisfacció de la majoria de la població, i col·locar en son lloc a un cunyat seu, que fa de secretari en un poble prop de Vic, on l'han menaçat amb la cessantia.

Aquesta és la *bonhomia* del *mossega* de Collsabadell, que no reparà en fer barallar a tot un poble, creant de pas la desunió de moltes famílies, mentres pogués assegurar la menjadora als seus parents i satisfer la seva vanitat.

Mireu si tindrà bones entranyetes que fins fa cegos als aucells!

ABSTINENCIA DE CARN

(L'escena, a l'església d'un poble de muntanya. El rector, dalt de la trona, està predicant als seus feligresos, que se l'escotten amb un pam de boca oberta).

—Germans caríssims: finida la tongada del pecat, ve la de la penitència. Acabat el Carnaval, amb ses disbauxes horribles, arriba el moment de dar una ensabonada a l'ànima. Com se logra això, germans?... Atormentant la materia, castigant-la sens pietat i recordant-li mil voltes que'l qui en eixa trista vall de dolors i de miseries no sofreix, se quedarà sense poguè entrà a la gloria.

Sí, germans meus estimats: la Quaresma es arribada, la qual vol dir, parlant clar, que ha sonat l'hora solemne de deixar de menjar carn.

(El predicador tus una mica i, al girar-se casualment, observa que la porta de la cuina de la rectoria, que comunica amb l'església, està oberta. Amb tot, va seguint).

Molts troben que aquest precepte és massa mortificant i procuren eludir-lo creient que Déu no ho sabrà o que, suposant que ho sapiga, no'ls darà un càstic molt gran. Qui pensi així s'equivoca.

L'ordre de no menjar carn durant tota la Quaresma, és tan seria i tan formal, que no és possible salvar-se sense obeir-la. Sant Pau, Sant Agustí, Sant Francisco i altres sants acreditats, ho han dit sense circumloquis: «El que no fuig de la carn desde Cendra fins a Pasqua, cau en braços del pecat».

Per la porta de la rectoria comença a entrar a l'església una certa oloreta que fa arrufar el nas al predicador).

Quan aquests varons insignes usen llenguatge semblant, qui gosarà posà en dubte l'extricta necessitat de deixar la carn de banda, fins al moment solemnia en que'l dolç toc d'*Aleluia* omple amb ses notes l'espai...

(El rector, inquiet torna a mirar dissimuladament cap a la porta de la cuina).

Creieu-me, germans caríssims: si no us voleu condemnar, si anheleu la gloria eterna, aparteu-vos de la carn; observeu ben bé el dejuni i acateu sense xistar lo que l'Església us ordena sobre un punt tan important. Mirada la cosa amb calma, de que's tracta al cap d'avall? De passar quaranta dies una miqueta privats. I hi haurà neci que's negui a fer-ho, al considerar que a tan poca costa guanya el benestar eternal?...

(Aqui el rector no's pot aguantar més, i cridant a l'escola que reposa al peu de la trona, li diu en veu baixa:)

Digues a la majordona que tanqui la porta aviat, doncs està entrant a l'església una tal olor de carn, que si el públic se n'adona, creurà que me'l vui rifar i l'efecte que'm proposo se n'anirà a càn Pistras.

C. GUMA

L'organització patronal

Molts obrers de la nostra ciutat manifesten la seva alarma i la seva indignació per la freqüència amb que'ls patrons apel·len al *lock-out*. Durant un llarg període, la classe patronal s'havia limitat a adoptar, en la seva lluita amb la classe obrera, la resistència passiva. Més que en sa propia acció, confiava, per a vèncer, amb l'afebliment que'ls dies de vaga i de privacions produïen en els obrers. Però ja fa algun temps que a Barcelona com a tot arreu del món, els patrons deixen sovint la resistència passiva i empleen procediments actius i agressius. Es la tàctica ofensiva que guanya terreny sobre la tàctica defensiva.

El fet és que'l patronat s'organitza. Aquesta organització d'avui s'assembla molt poc a la vella organització gremial. Dugues principals finalitats persegueix aquest moviment patronal: fer desaparèixer la competència capitalista que abaixa els preus dels productes i augmentar la potència del capital en sa lluita amb la creixent força proletaria.

Així veiem avui que la rivalitat d'industrials, comerciants i financers va minvant i en son lloc apareix l'intel·ligència entre ells. Aquesta intel·ligència no's limita pas als patrons d'una localitat, ni als d'una regió, ni als d'un Estat, sinó que passa per damunt de les fronteres i pren caràcter internacional. Són en alt nombre i d'enorme importància els sindicats capitalistes internacionals que en els darrers anys s'han constituït. En aquest

punt, el procediment americà del *trust* triomfa, més o menys modificat. La gran indústria i la gran banca prenen cada dia un caràcter més ample, més internacional. Per aquesta banda, la teoria marxista de la concentració del capital se va realitzant.

La tendència a intel·ligenciar-se, a avenir-se, que s'accentua en els patrons, els ofereix una arma poderosa per a combatre les reivindicacions obreres. Així veiem que les associacions patronals se multipliquen i que, com més va, més s'usa el *lock-out*. Una part dels patrons confia tant en l'eficàcia de la nova tàctica adoptada, que ja dona per definitivament vençuda a la classe obrera i per acabada aquesta cosa tant amoinadora que s'anomena qüestió social.

Com s'enganyen els patrons que aqueixes confiança tenen! Sols l'ignorància espantosa de la majoria del patronat pot explicar l'error formidable i perillós que cau en. La coalició capitalista contra'l proletariat podrà aconseguir algunes victòries locals i parcials. Però no farà més, en últim terme, que agravar els caràcters de la lluita. Ja hem dit alguna altra vegada que'l marge d'augment de la força capitalista és limitat i relativament petit, mentres que'l marge d'augment de la força obrera és amplíssim, il·limitat quasi. Es segura la victòria futura dels ideals de renovació de la societat. Totes les barreres que s'hi vulguin oposar seràn escombrades l'una darrera l'altra. L'organització de combat que'ls patrons basteixen podrà deturar algunes escames obreres, podrà fer mal en les files dels treballadors, podrà retrassar uns quants anys l'enfonsament del règim capitalista. Però farà créixer l'empenta de la classe treballadora, inflarà la furia del combat, donarà a aquest proporcions més imponents. Per més que faci, dins aquest mateix segle XX, la glorijsa transformació social s'operarà.

A. R. I V.

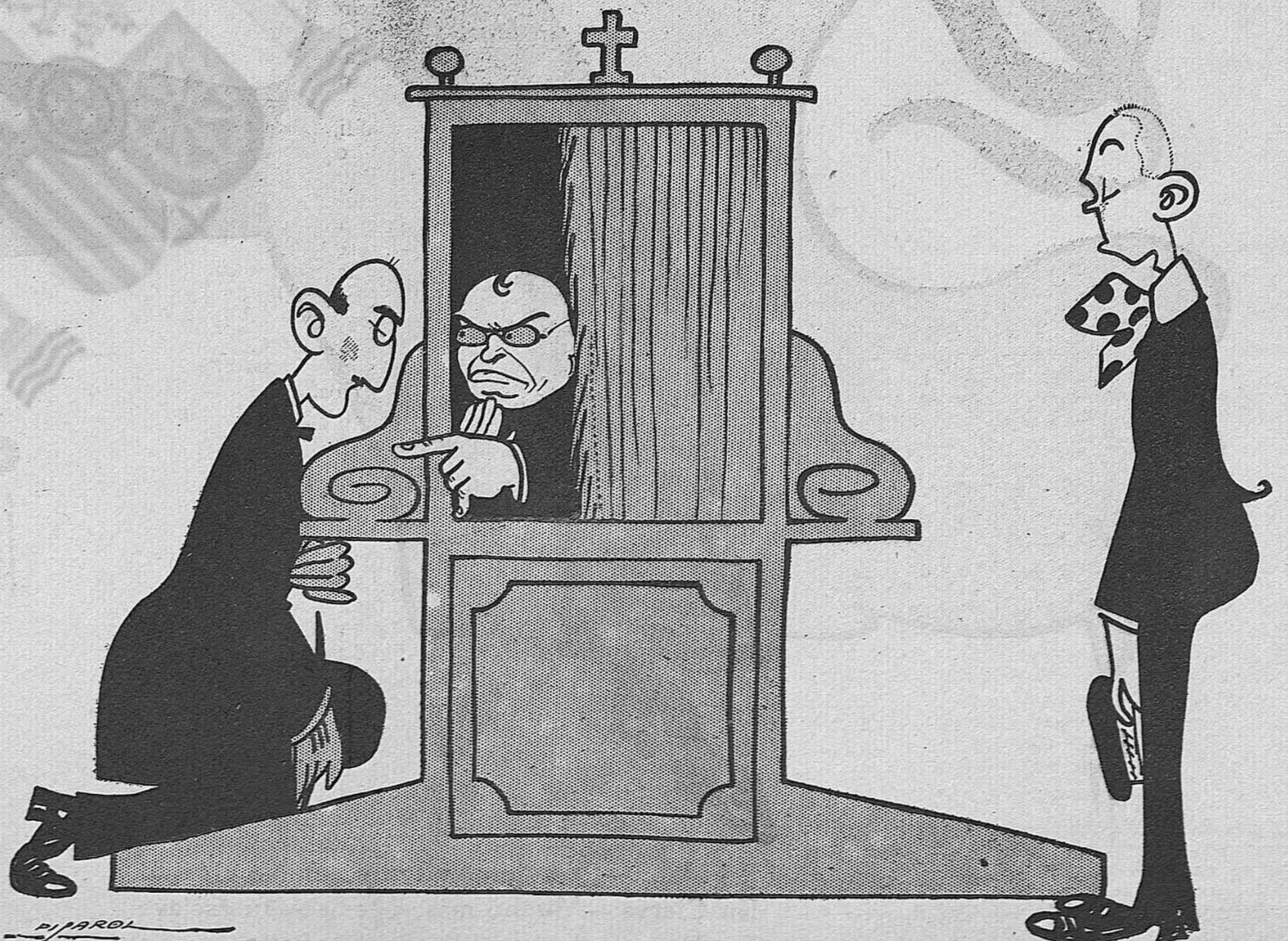
Un districte oblidat

E puede?...

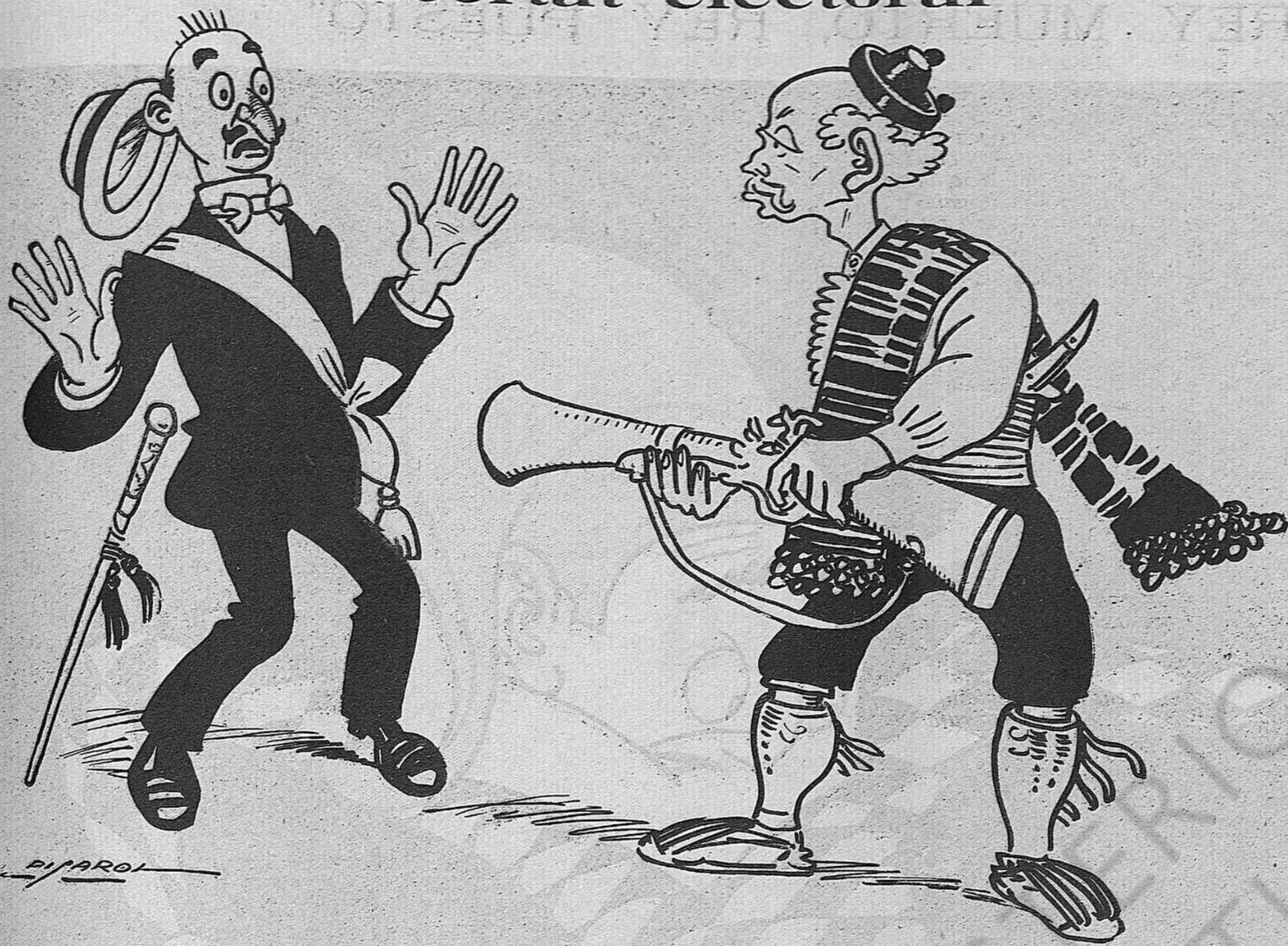
El ministre de la Governació, que's creia estar ben sol i a l'abric de visites importunes, alça el cap: Davant seu i entreobrint la mànica del despaig, hi veu un personatge completament desconegut.

Condicio "sine qua non"

—Vagi a votar la candidatura de la "Lliga" i, quan torni, li donaré l'absolució.

Libertat electoral

---Senyor alcalde... el vot o la vida!

—Què se li ofereix?—pregunta el senyor Sánchez Guerra.

L'altre, prenent l'interrogació com una llicència per entrar, se fica resolutament a dins.

—Ja'm dispensarà l'atreviment... Vostè no'm coneix. I no obstant, jo he prestat a la situació serveis no del tot despreciables.

—Es molt possible.

—Oh! No ho dubti. Entri qualsevol moment al cafè del Sol i preguntí si no és cert que cada tarde va allí un subjecte que no fa altra cosa que alabar l'actual ministeri. Aquell subjecte soc jo. Arribis a l'administració de *La Época* i vegi si el dia de Cap-d'any no va anar-hi un ciutadà a suscriures-hi per sis mesos, pagant per endavant. Aquell ciutadà soc jo. Interrogui al senyor Dato i...

—Bé—fa el ministre, tement que la fulla de «serveis» de l'intrús sigui molt llarga.—Donant per demostrada la seva adhesió al partit, no podria fer el favor de dir-me quin és l'objecte de la seva visita?

—Ja pot pensar-s'ho.

—Deu venir a convidar-me a un banquet...

—No, senyor.

—O a demanar-me una subvenció per a una festa benèfica...

—Tampoc.

—Francament, doncs, no atino...

El desconegut, que fins aquest moment havia parlat en to llis i familiar, adopta de prompte una actitud solemne i exclama:

—Jo'm dic Francisco Pérez Gómez de Gutiérrez.

—Molt senyor meu.

—Tinc els meus projectes i les meves ambicions, com tots els fills d'aquesta terra, i penso que aquí on tants Gutiérrez, tants Gómez, i tants Pérez, tal volta amb menys mèrits que jo, han sigut representants del país, també jo haig de poguer ser-ne.

—Ah!... Això vol dir que vostè desitja...

—Ésser diputat, sí, senyor; ésser diputat i portar al Parlament els meus pensaments, les meves iniciatives, les meves fórmules...

Admirat, davant de tan estúpida sortida, en Sánchez Guerra, no sab si posar-se a riure o enfadar-se. Per fi opta per agafar la cosa com a broma i pendre suaument el pèl al senyor Pérez Gómez de Gutiérrez.

—Les seves aspiracions—li diu—me semblen molt laudables i molt dignes de respecte i, com comprendrà vostè, no seré jo el qui s'oposi a la seva realització. Vol ésser diputat?... Sigui'n en bona hora.

—Es dir que és cosa feta?

—El què?...

—La meua elecció.

—Què sé jo, pobre de mi?... Això són els electors els que han de dir-ho. Vostè es presenta pel districte que millor li sembli, i, si el cos electoral el vota, ja està.

Don Francisco mou el cap amb desconfiança.

—No! Lo que jo voldria no és pas això.

—Doncs què?

—Que'l govern m'encasillés.

—Impossible, senyor Pérez Gómez, l'encasillat està fet temps hà, i ai!, no són pocs, encara, els amics de la situació que s'han quedat en terra!...

—Vol dir que tot està ple, repartit, ocupat?...

—Sí, senyor; no queda vacant ni un sol lloc.

—I si jo li demostrés que vostè s'equivoca?...

—Ca!

—Cà?... Miri!...

Don Francisco extén sobre la taula un mapa d'Espanya.

—Veu, aquí, entre Castella la Nova? i Castella la Vella?... Repara quin districte hi hà, amb el qual no hi ha pensat ningú?... Majaderal de Abajo.

—Es cert!... Com dimontri m'havia pasat per alt?...

—Perque la providencia el guardava per a mi!—diu el senyor Pérez, amb aire victoriós.

—Vaia, vaia!...

—De manera que puc ja considerar-me com encasillat per Majaderal de Abajo?...

—Vagise'n tranquil!...

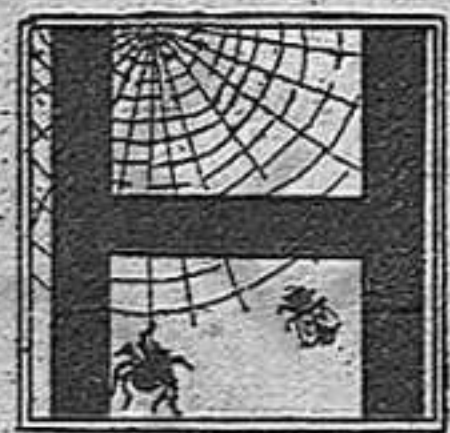
I mentres don Francisco, després d'haver remerciat deu vegades al ministre, surt del seu despaig fet un braç de mar, el senyor Sánchez Guerra, fregant-se alegrement les mans, exclama:

—Boigs fan bitlles!... Un districte amb el qual jo no comptava!... No vindrà poc bé per a fer content al meu nebot, que a última hora em surt amb que també vol ésser diputat!...

A. MARCH

Del dejuni

EM llegit que'l Sant Pare vol reformar els dejunis de Quaresma.

Falta sapiguer si té ganas de reformar-los en sentit lliberal o en sentit reaccionari; per més que, coneixent les traces del senyor Pius X, ens decantem a creure que ho farà en el sentit més democràtic de la paraula, i que procurarà, amb les noves disposicions, acontentar als burgesos, que són els únics que s'preocupen d'aqueixes tonteries, i els únics, també, que donen diners per a l'Església; ergo, convé estar-hi bé.

Les reformes projectades, que deuràn regir la Quaresma de l'any vinent, doncs per aquesta han fet salat, no deuràn referir-se, segurament, a l'abstinència. Aquesta, avui, sols la practiquen els poetes i els mestres d'estudi, i encara per força. Les reformes aniràn encaminades tan sols a la reglamentació bucòlica dels divendres, o siga dels dies de peix.

I es comprèn. Eren tantes les reclamacions i les preguntes que's feien sobre aqueix punt essencialíssim, al Vaticà, que sembla arribada l'hora de legislar novament, posant les coses a son lloc. Els peixaters, en aquests dies de demanadiga, abusen del bon catòlic encarint-li la sardina, i el llus i el bacallà. Ha arribat a un tal extrem l'encariment del peix, en els dies de dejuni, que l'home religiós acaba per no menjar-ne i per protestar davant del Papa, i aquest es veu obligat a intervenir en el conflicte.

Com el resoldrà el Sant Pare?... Deixant-los menjar carn?... Impossible. Fent abaixar el preu del peix?... No és de la seva incumbència...

Nosaltres oferim una solució: que la mateixa Església, per intermediació dels bisbes de cada diòcesi, publiqui per a cada divendres de Quaresma un menú de plats que no siguin carn ni peix; per exemple, caragols a la patarrallada.

Es la manera de que tots els bons catòlics compleixin amb el precepte, i, de passada, fer la guitza als peixeters.

REPICS

IMECRES—el de la Cendra—va sortir de Sant Felip Neri la tradicional processó de la Bona Mort.

Les severes cucurulles, continuadores del Carnestoltes, sortiren com cada any a mostrar al poble peccador una serie d'ossos, ossets i carcanades, despulls atrabiliaries de la rancior.

Simbol de tota aquesta mandanga? Vol dir que la carn se la mengen ells i que'ls ossos els ofereixen als altres.

Coses de la providencia!

El palau episcopal de Viena ha sigut víctima d'un atentat anarquista. L'explosió d'una màquina infernal ocasionà la mort de cinc o sis servidors de la santa casa, salvant-se miraculosament el bisbe, que en aquell moment acabava de sortir.

Aquí d'aquella fracesita que s'atribueix al Brusí:

«Afortunadamente los coches eran de tercera.»

«Afortunadamente no varen morir sinó els criats.»

El rei de Bèlgica, de resultes d'una caiguda de cavall, s'ha fracturat el braç dret.

Heusaquí un monarca que, durant una temporada al menys, serà partidari de l'esquerra.

El reformista Llari, desmentint certs rumors que corrien respecte a la seva salut, anuncia als seus electors de Tremp que's troba «a i bo, i que «per ara no pensa morir-se.»

Per nosaltres, conformes. Si els reformistes no s'haurien de morir mai! Ens alegren tant la vida!

El minúscol ex-dictador La Cierva ha escrit als gaditans dient-los que desisteix de presentar candidatura per aquell districte.

D'això sí que se'n pot dir *La marcha de Cádiz*.

No és cert, com equivocadament asseguraren alguns diaris d'Italia, que'l Sant Pare recomanés als catòlics el ball anomenat *La Furlana*.

Els catòlics tanguistes, doncs, poden estar tranquils.

I mossèn Pollastre, mestre de tango, també.

El govern de Rússia vol emprendre una ferma campanya contra l'alcoholisme.

Ben fet.

Bo és que comensin els esbirros de Nicolau II a aniquilar els borratxos. Però... ¿i contra la borratxera de sang del despotisme, quan l'empen-dran, allí, la campanya?

Sembla que'l senyor Layret abandonarà el partit... ¿On diantre vol anà, aquet, que li surti baratet i estigui més divertit?

Acompanyat de quatre atrevits passatgers, l'aviador M. Garay s'ha elevat a una altura de més de tres mil metres.

Garay que'l fum!... ja és enfilars-se.

En contestació a la protesta per les manifestacions liberals d'en Bergamín, referents a l'ensenyança religiosa, les dames catòliques han rebut d'en Dato el següent eloqüentíssim telegrama:

«No se alarmen por referencias. Esperen, para juzgar, los actos del Gobierno.»

Lo qual equival a dir:

«Posin-se tranquiles, que'l govern pensa donar-le-shi pel gust i per la banda.»

I, com diria en Pitarrà:

Per més que la cosa ens *supta*, d'això no'n tenim cap dubte.

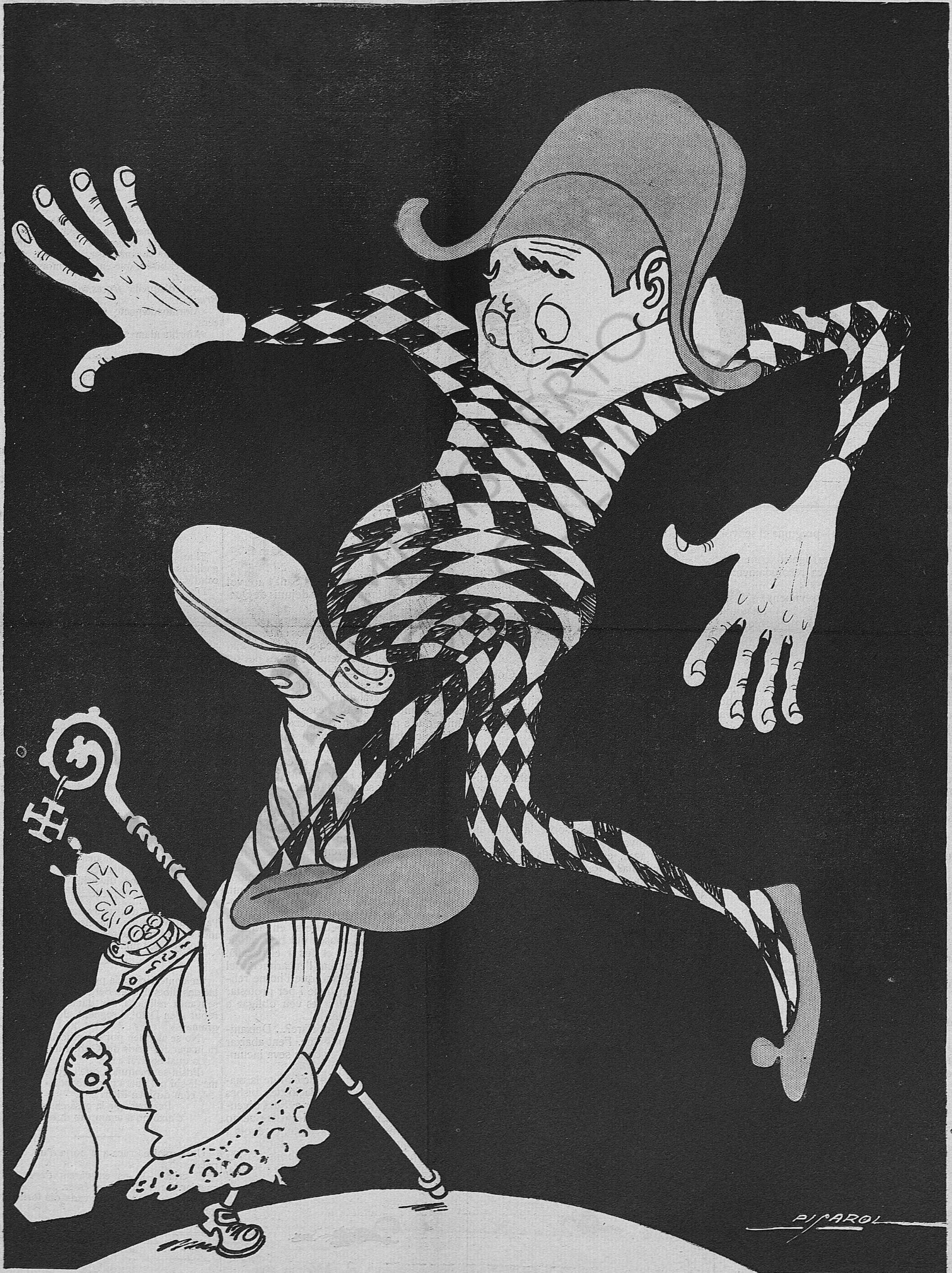
Un captaire truca a la porta d'un sumptuós palau.

El criat.—Ja us en varem donar ahir, de menjar. Cada dia no pot ésser.

El pobre.—Oh, és que cada dia torno a tenir gana!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olin, número 8
Tinta Ch. Lovilleux y C.

"A REY MUERTO, REY PUESTO"

L'Esglesia Catòlica.--Arri allà, desvergonyat!... Ara'm toca a mi, fer el Carnestoltes!